

Vota'm, sóc molt corrupte

ÉS PREVISIBLE QUE A PARTIR D'ARA ES CONSOLIDI UN FENOMEN CURIÓS, EL DE LA FIDELITZACIÓ DEL VOT "POPULAR" EN RESPOSTA A LA SENSACIÓ D'INESTABILITAT QUE CREA LA CORRUPCIÓ.

El PP ha obtingut carta blanca per als seus afanys de corrupció. Ha segellat un pacte amb els seus votants pel qual res no els farà canviar el vot. Fins fa poc, algunes persones del meu entorn, en descobrir-se cada nova brutor del PP, asseguraven que aquest partit ho pagaria a les urnes –“S’han cavat la pròpia tomba!”–. Aquella coratjosa confiança en el veredict electoral a poc a poc es va anar transformant en una espècie de pregunta, quasi en una súplica: “Perquè... això tindrà conseqüències, no?”. No sóc més viu que els altres, però preveure les coses a la llum d’un tènue pessimisme et dóna avantatge. Aquest pessimisme no el podies manifestar, perquè l’esquerra d’aquest país té la barra d’exigir-te un optimisme impertorbable. Bé, fas la comèdia durant la campanya, però finalment queda clar que l’optimisme era una simulació maldestra. Tu et sents ridícul, però el polític no, perquè li’n manca el sentit.

La cosa té altres derivacions. Si la gent arreplegada entorn d’un programa mitjanament assumible arriba a formar govern, aleshores l’optimisme cobra caràcter d’impost: si no el pagues, ja no ets dels nostres, fas el joc a la dreta més reaccionària, pareix mentida com has canviat... Un dia, un director general em va retreure –respectuosament, tot s’ha de dir– un comentari escrit, suaument crític: adduí que no era el moment de mostrar mancances, sinó el de subratllar encerts. Vaig intentar fer-li veure que la crítica s’havia d’exercir per respecte al criticat. Tan bo d’entendre..., idò no, el seu cap, que en tantes altres coses funcionava tan bé, es va mantenir hermèticament tancat a una evidència moral de catecisme.

A tot això, volia dir que la situació política després de les darreres legislati-

ves ofereix unes ensenyances de manera clara i llampant. No és menester especificar gaire, perquè, com els Deu Manaments, que s’enclouen en dos –estimar Déu sobre totes les coses i el proïsme com a tu mateix–, aquestes ensenyances es poden resumir dient que quan un país com ara Espanya arriba a un punt de natural metabolització de la porqueria com el que ha assolit fa tan poc temps, cal abandonar tota esperança de regeneració i altres cabòries. Es tracta d’assumir que un terç de la població espanyola està disposat a continuar votant el PP sigui quina sigui la sima de degradació política assolida per aquest partit. Què fa falta perquè aquest terç de la població deixi de votar el PP? La Història ens ensenya fins on és capaç d’arribar la dreta per tal

GUILLEM FRONTERA

de preservar els privilegis, l’acumulació i conservació dels quals ha forjat la seva visió d’Espanya. Ara, el garant d’aquests privilegis, actualitzats i guardats sigui on sigui que gaudeixin de més i millor protecció, és el PP. No vol dir que sigui l’únic partit capaç de fer aquesta feina, però sens dubte és el que la fa de manera més expeditiva i a l’engròs –l’aznariana manca de complexos.

A Palma, ara tenim un nou cas de previsible llarg recorregut als tribunals. Es tracta del que se’n diu màfia policial i que afecta part de la policia local, amb implicació de polítics del PP, beneficiaris alguns d’ells de privilegis –tornemhi– atorgats per empresaris de cases de putes i de locals d’oci en general. En tant que empresari, t’hi podies relacionar de dues maneres: pagant i agraint; o mantenint-te entre els marges de les lleis. Si optaves per la segona actitud, t’hi mantenes, però no gaire temps, perquè no hi deu haver res més mal de suportar que el boicot d’uns policies locals a favor de la teva competència.

La cosa és greu. El sumari ultrapassa la cinquantena de toms, pels quals desfilen personatges en tanga vermell botant d’una *suite* a una altra, polítics i policies reunits en conspiració, batles, sicaris...

Precisament per això, l’esquerra es pot preparar per a unes pròximes autonòmiques i municipals amb moltes probabilitats de derrota. Gent del PP ha premut l’accelerador a fons, i ha creat, així, sensació d’alarma, d’inestabilitat, que és el que mena tanta gent a votar, precisament, el PP. L’esquerra no hauria d’intentar fer ús d’aquests episodis: com més coneguts siguin, més vots per als “populars”. Les societats corruptes volen governants corruptes, una simple qüestió de llenguatge.

Escriptor, guionista i crític d’art